

[Søren P. Larsen.]

forsørgelsen, det samlede Beløb, der vil komme til at staa til Raadighed for de alderdomsstøttede og de forsikringshjulpne, efter dette Lovforslag kommer op paa 21,7 Mill. Kr., og jeg tager dette Tal som et Minimumstal. Nu er det jo altid saa let at stille Forslag om Merudgifter, og naar Ministeriet nu er gaaet til at foreslaa betydningsfulde Ændringer, som jeg senere skal vende tilbage til, ogsaa rent principielle Ændringer, ved dette Lovforslag, har det sin Betydning at slaa fast, at den sandsynlige Merudgift vil blive et Par og tyve Millioner Kroner. Om den vil vokse derudover, det er der vist ikke ret mange, der kan sige i Dag. Det vil afhænge af manfoldige Forhold. Hvis vi ikke faar en bedre Beskæftigelsespolitik og en større Nedgang i Arbejdsløsheden, er det tvivlsomt, om dette Tal vil kunne holde.

Naar Ministeriet foreslaar en meget væsentlig Ændring, nemlig den, der gaar ud paa at flytte Indtrædelsen af Retten til Aldersrente fra det 65de til det 60de Aar, er det i Virkeligheden et helt Principbrud, der her foregaar. I 1921—22 tror jeg det var, at man gennemførte 65 Aars Alderen som Grænse for Indtrædelse af Retten til Aldersrente, og naar jeg tænker tilbage paa den Tid, da den højtærede Socialminister hed Hr. Steincke, og fordyber mig i hans Livsværk, den oprindelige forelagte Socialreform, som ingen uvedkommende har faaet Lov til at plette med sine Fingre, erindrer jeg, at Ministeren fastholdt 65 Aars Grænsen gennem det Forslag, han fremsatte her i Rigsdagen, og derefter accepterede 65 Aars Grænsen, som er indført i 1921—22. Derfor har det sin Betydning at lægge Mærke til, at Ministeriets Motivering for nu at forlade 65 Aars Grænsen og gaa ned til 60 Aars Grænsen findes ikke underbygget paa anden Maade end ved, at Ministeriet erkender, at det vil være vanskeligt for den ældre at kunne fastholde sin Beskæftigelse, og hvis han mister sit Arbejde, har han ondt ved at finde noget andet, naar han befinder sig i den nævnte Aldersklasse.

Naar jeg ser paa Ministeriets Forslag paa dette Omraade, maa jeg sige, at det vist er første Gang, at det nuværende Ministerium siger direkte til Befolkningen: Vi erkender, at vor Beskæftigelsespolitik er brudt sammen; vi øjner ingen Udvej for de kommende Aar; vi har kun den Udvej tilbage rent forsørgelsesmæssigt at yde de gamle en Haandsrækning, naar de naar op til 60 Aars Grænsen. Og jeg vil sige til Ministeriet, at hvis det er Ministeriets Op-

fattelse af Beskæftigelsessituationen i de kommende Aar — og det maa jo være Grundlaget for Fremsættelsen af et Forslag af denne Beskæftighed —, hvis Ministeriet aabent bekendt: vi øjner ingen Udvej for at skabe bedre Beskæftigelse og derigennem Arbejde og Eksistensmuligheder for den arbejdende Aldersklasse mellem 60 og 65 Aar, saa har Ministeriet gennem denne Erkendelse, naar den hviler paa et autoritativt Skøn, et ikke ringe Grundlag for sit Forslags Fremsættelse. Jeg noterer endvidere, at dette Lovforslag fremkommer i den første Rigsdagssamling, efter at Ministeriet har faaet fuldt Flertal i begge Rigsdagens Ting, for ellers kunde man have sagt, at Beskæftigelsespolitikken af politiske Grunde ikke kunde føres igennem.

Men naar man sidder med Flertallet og ikke desmindre vil udvide Aldersrenteomraadet med 5 Aargange under Henvi- ning til de beskæftigelsesmæssige Vanskeligheder, kan jeg ikke opfatte det paa anden Maade, end at Ministeriet derigennem siger: Vi erkender, at Beskæftigelsesspørgsmaalet vil blive umuligt at løse i de kommende Aar, vi maa gennem Lovgivningsbestemmelser give en Hjælp til de Aldersklasser, som vi frygter vil blive slaaet ud i Ledighed. Selve det Materiale, der ledsager Ministeriets Forslags Paragraffer om denne Udvidelse, er i og for sig ikke saa fyldigt, som man kunde forvente det, naar det drejer sig om et Lovforslag af saa omfattende Karakter. Derfor forventer jeg, at vi i det Udvalg, der skal beskæftige sig med dette Lovforslag, kan faa noget mere Materiale frem. For dette at overføre 5 Aldersklasser af Befolkningen fra Produktionen til en Aldersrente er, mener vi, et saa alvorligt Problem, at vi maa have alle Kort lagt paa Bordet. Jeg formoder, at Ministeriet har mere Materiale til Raadighed og til Støtte for sit Lovforslags Fremsættelse end det, der nu ledsager Lovforslaget, og jeg forventer derfor, at den højtærede Minister og Regeringen under Udvalgsbehandlingen vil give os Adgang til at se flere Motiver af statistisk og beskæftigelsesmæssig Art, før der skal tages endelig Stilling til dette Forslag om at overføre 5 Aldersklasser fra Produktionen til Aldersrenteunderstøttelsen.

Med Hensyn til den Maade, hvorpaa der skal skaffes Dækning for en Del af denne Merudgift, siger Ministeriet jo, at man vil gaa med til, og stiller positivt Forslag om, at forhøje Folkeforsikringspræmien med 2 Kr. 40 Øre. Jeg formoder, at der ogsaa i dette Tilfælde er gaaet betydelige Overvejelser forud, før Ministeriet valgte netop disse